

— Az édesmamát? — kérdezte, fogatlan szájjal mammogva. — Hogy én ismerem-e az édesmamát? — Kedvesen legyintett, és nyakában megcsördült a nagyszemű fekete olvasó. — Persze hogy ismerem! S milyen régen! Nem volt annál aranyabb szívű asszony a világon!

A férfi meghökkent.

— Hát a néni szerette a mamát?

— Hát lehetett azt nem szeretni? — lelkendezett az öreg. — Én minden hónapban eljártam hozzá, úgy ahogy meghagyta: mikor a nyugdíját kapta, arra következő napon. Mindig a postást lestem, kifaggattam: vitte-e a Bernola nagyságának a nyugdíjat? Aztán másnap elmentem hozzá és megkaptam tőle a harminc forintot. Minden napra egyet. Hogy legalább betevő falatom legyen, ha más nincs, mondta az áldott. — Tűnődve hallgatott egy percig, aztán hozzátette: — Boldog ember, hogy ilyen édesanyja volt, nyugodjék békében.

Megfordult, sóhajtott egyet, óriási keresztet rajzolt a levegőbe szikár kezével, s elindult, lefelé a lejtőn, anélkül, hogy bárkitől is elbúcsúzott volna. Mire a tanár magához tért meglepetéséből, már csak egy kis fekete pontot látott lent a sírok közt, egy imbolygó, távolodó kis fekete pontot, mint egy sírről sírra szálló fekete lepkét.

S ekkor váratlanul eszébe jutott a rómaiak szokása az obulussal. Ebben a pillanatban melegen, meghatottan gondolt az édesanyjára, és elképzelte őt, amint a halál vizén a boldogság felé úszik, szájában a megváltó obulussal.

MÁJUS

Eső.

Fényes gyöngyök csörögnek szaporán

Fűzérbe fűzve. Megáldott, bő

Ölébe fogadja repedezett földünk.

Lila iris issza és remeg a saláta

Gyöngye feje a gyönyörűségtől s

Ünnepi ivfényt gyújt a Nap most

Lenge szivárványt szöve a pára

Dús melegéből. Fő a föld és

Hasad a rózsák vérző szája...

Kárpáty Csilla

LIDÉRC

„Nitimur invetitur semper cupimusque negata“.)

Botlik bár botorul de a tiltott útra botorkál

lábam amerre lesüpped a nyom de kiáltja a tábla:

„erre veszély! ne tovább!“ a szemem tapogatva kutatja

merre bolyong a Lidérc — csavarodva befonnak az indák

kúszik a kígyó pikkelye surran a nyelve sziszeg rám

karmol a tüske kitépi szemem hasogatja a bőröm

Jaj! szövevény kusza szál suhogó sziszegő veszedelmek!

(Szám üresen tapogatja merre bolyong a Lidérc.)

Kárpáty Csilla